

Sygn. akt I ACa 748/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący - Sędzia	SA Zbigniew Grzywaczewski
Sędziowie:	SA Elżbieta Patrykiewicz SA Ewa Lauber-Drzazga (spr.)
Protokolant	sekretarz sądowy Magdalena Szymaniak

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2013r. w Lublinie na rozprawie sprawy

z powództwa I. W.

przeciwko Zrzeszeniu (...) w R.

o ustalenie

na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 19 lipca 2012r. sygn. akt I C 1683/10

I. z apelacji powoda zmienia zaskarżony wyrok w punktach 2 i 3 w ten sposób, że ustala za nieważne przeprowadzenie referendum w przedmiocie wykluczenia powoda I. W. z zespołu Radia- (...) i zasądza od pozwanego Zrzeszenia (...) w R. na rzecz powoda I. W. kwotę 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów procesu;

II. oddala apelację pozwanego;

III. zasądza od pozwanego Zrzeszenia (...) w R. na rzecz powoda I. W. kwotę 315 (trzysta piętnaście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 748/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 stycznia 2010 roku, skierowanym przeciwko Zrzeszeniu (...) w R., powód I. W. wniósł o stwierdzenie nieważności uchwał lub decyzji pozwanego z dnia 15 października 2010 roku w przedmiocie ukarania powoda karą regulaminową w postaci 30 dni bez zleceń radiowych oraz wykluczenie z dniem 23 października 2010 roku powoda z zespołu Radia- (...).

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 roku Sąd Okręgowy w Radomiu ustalił za nieważne postanowienie Komisji Branżowej Zespołu Radio (...) działającym przy Zrzeszeniu (...) w R. z dnia 15 października 2010 roku o ukaraniu I. W. karą regulaminową 30 dni bez zleceń, zaś w pozostałej części oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne:

I. W. od 1991 roku, kiedy to rozpoczął działalność gospodarczą – usługi taksówkowe, jest członkiem Zrzeszenia (...) w R. i posiada kod (...). W ramach Zrzeszenia funkcjonowały do dnia 2 marca 2010 roku dwa zespoły Radio (...), w tym zespół (...) (...), do którego od około 15 lat należał I. W.. Zespoły te połączyły się pod nazwą (...) (...). W trakcie posiedzenia Zarządu (...) w R. w dniu 1 marca 2010 roku podjęto uchwałę (...) zobowiązującą Komisje Branżowe z dniem 9 marca 2010 roku do rozliczenia i przekazania obowiązków Prezydium Zarządu. Następnie uchwałą (...) Zarząd jednogłośnie powierzył z dniem 9 marca 2010 roku pełnienie obowiązków Komisji Branżowej Radia (...). W trakcie (...) Zebrania Delegatów Zrzeszenia (...) w R. w dniu 29 września 2010 roku przedłużono ustępującemu Prezydium Zarządu pełnienie obowiązków zarządzania grupą radiową (...) (...) do wyboru nowej Komisji Branżowej. W trakcie posiedzenia Zarządu Zrzeszenia (...) w R. w dniu 30 września 2010 roku w sprawie ukonstytuowania się Zarządu i powołania osób do składania podpisów, Zarząd uchwałą (...) powołał na Prezesa Zrzeszenia (...), zaś uchwałą (...) dwóch Wiceprezesów M. C. i M. K. stanowiących Prezydium Zarządu.

Sąd Okręgowy ustalił nadto, że jedną z klientek zespołu Radio (...) była M. P., która niemal codziennie zamawiała taksówkę przez centralę na ul. (...) w R. i jeździła nią na dworzec (...) w R.. Również I. W. w ramach zespołu Radio (...) woził wskazaną powyżej klientkę na dworzec. Ponadto I. W. wioził M. P. na trasie B.-W.. Wobec podejrzeń względem I. W. dotyczących umawiania się z klientką Zespołu (...) na przewóz do W. przez telefon komórkowy prywatny, z pominięciem Zespołu, członkowie Komisji Branżowej na sesji wyjazdowej w dniu 14 października 2010 roku w obecności Prezesa Zarządu udali się do B. i tam zastali I. W., do którego taksówki wsiadła M. P.. Samochód I. W. nie był wówczas oznakowany jako taksówka. Nie miał koguta, numerów bocznych, jak również znaków firmowych. Wezwany na posiedzenie Komisji Branżowej I. W. wyjaśnił, iż wykonał 5 zleceń, o które jest posądzony, usługi te świadczył jednak nieodpłatnie, za pośrednictwem lekarza klientki. Komisja nie dając wiary wyjaśnieniom I. W., uznała jego postępowanie za naganne i przy zastosowaniu regulaminu kar, załącznik nr (...) postanowiła ukarać go karą wyłączenia z przydziału zleceń na okres 30 dni z zachowaniem limitu czasowego, z umożliwieniem odwołania kary, jednocześnie składając wniosek o wykluczenie go z zespołu w drodze referendum. O powyższym I. W. został poinformowany następnego dnia na terminalu w komunikacie ogólnodostępnym w (...) Radio (...). I. W. odwołał się od nałożonej na niego kary do Zarządu Zrzeszenia (...). Komisja Odwoławcza na posiedzeniu w dniu 19 października 2010 roku utrzymała w całej rozciągłości decyzję Komisji Branżowej i oddalił wniosek o anulowanie kary. Następnie w dniu 20 października 2010 roku Komisja Mandatowo Skrutacyjna (...) (...) (...) w R. przeprowadziła tajne głosowanie, którego celem było udzielenie przez członków Zespołu odpowiedzi na pytanie czy I. W. może nadal pozostawać w Zespole. Za usunięciem I. W. z Zespołu głosowało 111 członków na 135 oddanych głosów ważnych. Sąd Okręgowy ustalił również, że obecnie I. W. jest jedynie członkiem Zrzeszenia (...), ale nie jest członkiem żadnego Zespołu. Wyjeżdża do pracy i stoi na postojach ogólnodostępnych, poza postojami wyznaczonymi dla danych korporacji.

Sąd Okręgowy odniósł się do wniosku pozwanego o odrzucenie pozwu, powołując przy tym treść art. 17 pkt 4² k.p.c. Ponadto Sąd I instancji wskazał, że ustawa z dnia 30 maja 1989 roku o samorządzie zawodowym niektórych przedsiębiorców, określająca zasady tworzenia i działania tego samorządu, nie wyłącza z drogi sądowej sporów między samorządowymi organizacjami a ich członkami. Nie zachodzi zatem w ocenie Sądu Okręgowego konflikt konstytucyjnych gwarancji i zakresu przewidzianej w Konstytucji ochrony sądowej, a ustawodawstwem zwykłym, wyłączającym kompetencje sądów. Z istoty samorządu zawodowego wynika, że o sprawach samej organizacji i o stosunkach między pozwanym Zrzeszeniem, a członkami decydują członkowie. Niemniej jednak nie oznacza to, że skoro ustawa o samorządzie zawodowym i statut nie przewidują możliwości zaskarżenia zapadłych uchwał, to organy państwa pozbawione są możliwości ingerencji. Zdaniem Sądu I instancji jest oczywiste, że brak przepisu przewidującego drogę sądową dla dochodzenia danej kategorii spraw nie może być odczytywany jako wyłączenie w stosunku do tych spraw zasad powszechnie obowiązujących w państwie prawnym. Sąd Okręgowy powołał się także

na konstytucyjną gwarancję, ustanowioną w art. 45 ust. 1 Konstytucji, przesądzającą domniemanie prawa do drogi sądowej i prawa powoda żądania rozpoznania sprawy przez sąd, jak również na art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Sąd Okręgowy wskazał także, iż podstawę prawną działalności pozwanego Zrzeszenia (...), poza ustawą o samorządzie zawodowym niektórych przedsiębiorców, stanowi Statut Zrzeszenia (...) w R. zarejestrowany w Krajowym Rejestrze Stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji i publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Zasady funkcjonowania Zespołu (...) reguluje Regulamin działalności i pracy zespołu. Regulamin ten określa rodzaj kar stosowanych wobec członków za nieprzestrzeganie postanowień regulaminu oraz kompetencje organów w tym zakresie. Dalej Sąd I instancji wskazał, że ocena postępowania powoda należała do właściwych organów Zrzeszenia w stadium podejmowania stosownych rozstrzygnięć, w tym także o wykluczeniu go z szeregów członków Zespołu Radio (...). Skoro przedmiot sporu stanowią zarzucane przez powoda wadliwości przy podejmowaniu tych rozstrzygnięć, ich kontrola należy do sądu, który ocenia, czy podjęte decyzje stanowią rzeczywisty wyraz woli pozwanego Zrzeszenia. Powszechnie przyjmuje się, że konsekwencją przyjęcia umownej teorii statutu jest uznanie stosunków wewnątrz stowarzyszenia za cywilnoprawne. Nie pozostaje to w sprzeczności z twierdzeniami strony pozwanej, że zarówno przyjmowanie w poczet członków Zrzeszenia, jak i pozbawienie członkostwa są kwestiami wewnętrznymi każdej organizacji, regulowanej jej prawem wewnętrznym.

Sąd Okręgowy wskazał nadto, że uchwały kolektywnych organów osoby prawnej, które zmierzają do wywołania skutków prawnych, uznaje się w piśmiennictwie i w orzecznictwie za czynności prawne. Konsekwencją takiego poglądu jest możliwość oceny uchwał stowarzyszenia na podstawie art. 58 k.c. oraz wytoczenia powództwa o ustalenie stosunku prawnego lub prawa, przewidzianego w art. 189 k.p.c. Dopuszczalne jest zatem w wypadku bezpodstawnego pozbawienia członkostwa wystąpienie przez członka z roszczeniami o uchylenie decyzji o usunięciu ze stowarzyszenia albo o ustaleniu bezskuteczności tej decyzji oraz istnieniu statusu członkostwa, a także o naprawienie szkody wyrządzonej przez pozbawienie członkostwa. Nie ulega przy tym wątpliwości, że powód z uwagi również na konsekwencje majątkowe ma interes prawny w żądaniu ustalenia skuteczności podjętych co do niego decyzji.

Postanowieniem z dnia 15 października 2010 roku Komisja Branżowa Zespołu Radio (...) działająca przy Zrzeszeniu (...) w R. ukarała I. W. karą regulaminową 30 dni bez zleceń. Bezpośrednią przyczyną ukarania powoda był udowodniony przypadek umawiania się z klientką na przewóz przez telefon komórkowy z pominięciem Zespołu, a podstawą ukarania punkt (...) do regulaminu działalności i pracy Zespołu Radio (...) (...), zgodnie z którym za następny udowodniony fakt umawiania się klientami na telefon komórkowy grozi 30 dni bez zleceń z jednoczesnym wnioskiem o wykluczenie z Zespołu w drodze referendum.

Uchwałą (...) Zarząd jednogłośnie powierzył z dniem 9 marca 2010 roku pełnienie obowiązków Komisji Branżowej Radia (...). Zatem postanowienie o ukaraniu powoda de facto wydało Prezydium (...), które wówczas wykonywało funkcję Komisji Branżowej bez jakiegokolwiek umocowania regulaminowego. Zaś z (...) regulaminu wynika, że Zespół Radio (...) stanowi sekcję branżową Zrzeszenia (...), zwaną dalej Zespołem Radio (...). Pracami Zespołu Radio (...) kieruje Komisja Branżowa wybrana przez członków Zespołu i zatwierdzona przez Prezydium Zarządu. W zespole (...) obowiązuje zasada pełnienia jednej funkcji lub bycia członkiem jednej komisji. W pracach Komisji Branżowej Radio (...) może brać udział osoba upoważniona przez Zarząd (...) z Zespołu(...).

Sąd Okręgowy wskazał, że nawet gdyby przyjąć, iż wystąpiło wyżej wspomniane zachowanie powoda, to z pewnością w żadnym razie nie usprawiedliwiałoby ono faktu oczywistego naruszenia ustalonych w Zrzeszeniu postanowień regulaminowych dotyczących zasad powoływania Komisji Branżowej, pełnienia jednej funkcji lub bycia członkiem jednej komisji, a wreszcie faktu, iż członkami Komisji Branżowej mogą być osoby powołane z Zespołu Radio (...) nie pełniące innych funkcji w (...), ani nie będące członkami innych komisji.

Sąd I instancji podkreślił, że interes powoda w żądaniu unieważnienia wspomnianej wyżej decyzji wyrażała się w tym, że w toku jej podejmowania naruszono postanowienia Regulaminu dotyczące zasad powoływania Komisji Branżowej. Wydanie postanowienia o ukaraniu powoda było możliwe jedynie przy zachowaniu postanowień Regulaminu

określonych w(...), a naruszenie tych postanowień stanowi naruszenie zasad współżycia społecznego, tj. zasad respektowania w zrzeczeniach słuszenie ustalonych procedur. Istniały zatem wystarczające podstawy do przyjęcia, że postanowienie z dnia 15 października 2010 roku Komisji Branżowej Zespołu Radio (...) działającej przy Zrzeszeniu (...) w R. na mocy którego ukarano I. W. karą regulaminową 30 dni bez zleceń jest nieważne w świetle art. 58 § 2 k.c. Postanowienie to zostało bowiem wydane przez nieuprawniony do takich działań organ.

Natomiast w ocenie Sądu Okręgowego referendum z dnia 20 października 2010 roku, którego celem było udzielenie przez członków Zespołu odpowiedzi na pytanie czy powód może nadal pozostawać w Zespole, zostało przeprowadzone w sposób zgodny z obowiązującymi Zrzeszenie procedurami. Za usunięciem powoda z Zespołu głosowało 111 członków aa 135 oddanych głosów ważnych. A zatem zostały spełnione warunki do usunięcia powoda z Zespołu.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obie strony.

Pozwany zaskarżył wyrok w części uwzględniającej powództwo zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego w postaci art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 12 i 58 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez uznanie przez Sąd Okręgowy kompetencji sądu powszechnego w zakresie funkcjonowania organów Zrzeszenia (...) w R. działającego w oparciu o ustawę z dnia 30 maja 1989 roku o samorządzie zawodowym niektórych przedsiębiorców i przyjęcie, że brak jest podstaw do odrzucenia pozwu w sytuacji, gdy przedmiotem zaskarżenia nie jest uchwała Zarządu (...) Prywatnego, lecz decyzja Komisji Branżowej Zespołu działającego w ramach zrzeszenia;
- sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie w sposób formalistyczny, że Komisja Branżowa dokonująca ukarania powoda karą regulaminową 30 dni bez zleceń działała w sposób niezgodny z Regulaminem bez uwzględnienia przez Sąd woli członków zespołu wyrażonej w decyzji Komisji Odwoławczej i w wynikach przeprowadzonego referendum.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odrzucenie pozwu, zaś na wypadek odmowy odrzucenia pozwu wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i pkt 3 i oddalenie powództwa w całości.

Ponadto pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z załączonego Protokołu nr (...) z dnia 5 września 2010 roku z zebrania środowiskowego sprawozdawczo-wyborczego z dnia 5 września 2010 roku zawierającego decyzję członków Zespołu (...) o odstąpieniu od wyboru Komisji Branżowej, która to decyzja dała podstawę do powierzenia funkcji Komisji Branżowej na okres przejściowy ustępującemu Prezydium (...), na okoliczność wykazania jaka była wola i decyzja członków zespołu co sposobu kierowania zespołem.

Strona powodowa zaskarżyła wyrok w części oddalającej powództwo. Wyrokowi temu powód zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. Regulaminu Zespołu Radio (...), jego błędną interpretację i arbitralne wnioskowanie, a nadto nie rozpoznanie sprawy co do istoty.

Podnosząc wskazany zrzut powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przejęcie sprawy do rozpoznania przez Sąd Okręgowy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda, zmierzająca do zmiany zaskarżonego wyroku i ustalenia za nieważne przeprowadzenie referendum w przedmiocie wykluczenia I. W. z Zespołu Radia- (...) zasługuje na uwzględnienie.

Z kolei apelację strony pozwanej, jako niezasadną, należało oddalić.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do odrzucenia pozwu. Uzasadnienie Sądu Okręgowego w części dotyczącej dopuszczalności drogi sądowej Sąd Apelacyjny podziela w całości i przyjmuje je za swoje.

W zakresie tym Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2004 roku, sygn. akt II CSK 130/03 (Lex nr 145190), przytoczone również przez Sąd Okręgowy. Zgodnie z owym stanowiskiem ustawa z dnia 30 maja 1989 r. o samorządzie zawodowym niektórych przedsiębiorców, określająca zasady tworzenia i działania tego samorządu, nie wyłącza z drogi sądowej sporów między samorządowymi organizacjami a ich członkami. Nie zachodzi zatem konflikt konstytucyjnych gwarancji i zakresu przewidzianej w Konstytucji ochrony sądowej a ustawodawstwem zwykłym, wyłączającym kompetencję sądów (art. 2 § 1 i 3 k.p.c.).

Z istoty samorządu zawodowego wynika, że o sprawach samej organizacji i o stosunkach między pozwanym Zrzeszeniem a członkami decydują członkowie. Stosunki te opierają się zatem na zasadzie równorzędności. Podzielenie zapatrywania o takim stopniu autonomii pozwanego Zrzeszenia, jaki wynika ze stanowiska pozwanego, byłoby równoznaczne z przyznaniem tej stronie decydującego i nieodwołalnego wyrażania oceny bez kontroli ze strony sądu. Cywilnoprawny charakter stosunków, określonych w statucie Zrzeszenia, i ich podleganie drodze sądowej, nie może być zasadnie kwestionowany. Nie można w szczególności podzielić stanowiska, że skoro ustawa o samorządzie zawodowym i statut nie przewidują możliwości zaskarżenia zapadłych uchwał, to organy państwa pozbawione są możliwości ingerencji. Jest oczywiste, że brak przepisu przewidującego drogę sądową dla dochodzenia danej kategorii spraw nie może być odczytywany jako wyłączenie w stosunku do tych spraw zasad powszechnie obowiązujących w państwie prawnym. Możliwość wystąpienia na drogę sądową nie godzi w samorządność zrzeszenia ani jej nie ogranicza, lecz zmierza do zapewnienia jego prawidłowego funkcjonowania. Konstytucyjna gwarancja ustanowiona w art. 45 ust. 1 przesądza domniemanie prawa do drogi sądowej i prawa powoda żądania rozpoznania sprawy przez sąd. Przepisy konstytucyjne gwarantują prawo do sądu i jego realizowanie zarówno bezpośrednio, jak i przez konkretyzowanie tych przepisów w ustawodawstwie zwykłym. Prawo do sądu gwarantuje także art. 6 ust. 1 e.k.p.c. Niezależnie od tego, w jakim zakresie przepisy tej Konwencji znalazły odbicie w Konstytucji, na gruncie obowiązującego porządku prawnego powołana Konwencja stanowi źródło powszechnie obowiązującego prawa (art. 87 ust. 1 w związku z art. 241 ust. 1 oraz art. 89 ust. 1 pkt 2 Konstytucji).

Wskazane przez skarżącego przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej odnoszą się do wolności zrzeszania się. Zgodnie z art. 12 Konstytucji Rzeczpospolita Polska zapewnia wolność tworzenia i działania związków zawodowych, organizacji społeczno-zawodowych rolników, stowarzyszeń, ruchów obywatelskich, innych dobrowolnych zrzeszeń oraz fundacji. Zgodnie zaś z treścią art. 58 ust. 1 Konstytucji każdemu zapewnia się wolność zrzeszania się.

Naruszenie wskazanych powyżej wolności mogłoby nastąpić wówczas gdyby na skutek orzeczenia wydanego przez Sąd doszło do ograniczenia wolności zrzeszania się (poza wypadkiem wskazanym w art. 58 ust. 2 Konstytucji), przejawiającej się m.in. w odmowie zarejestrowania zrzeszenia, czy też bezpodstawnego jego rozwiązania. Niemniej jednak przyjęcie istnienia drogi sądowej dla rozstrzygania sporów powstających pomiędzy członkami zrzeszenia a samym zrzeszeniem nie prowadzi pod żadnym względem do ograniczenia wolności zrzeszenia się. Stanowi ono jedynie gwarancję prawa do sądu zapewnionego zarówno w Konstytucji, jak również w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Jak już zostało wskazane powyżej stosunki pomiędzy członkami zrzeszenia a samym zrzeszeniem mają charakter stosunków cywilnoprawnych. Podejmowane przez organy zrzeszenia decyzje w postaci uchwał czy też postanowień stanowią czynności cywilnoprawne, w związku droga sądowa co do ustalenia nieważności owych czynności jest dopuszczalna.

Sąd Apelacyjny podziela również ustalenia Sądu Okręgowego w odniesieniu do postanowienia Komisji Branżowej o ukaraniu powoda karą regulaminową. Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, iż postanowienie to jest nieważne jako wydane przez nieuprawnionego do takich działań organ. Zgodnie bowiem z regulaminem wymierzanie kar regulaminowych należy do kompetencji Komisji Branżowej powołanej przez członków zespołu i zatwierdzonej przez Prezydium Zarządu. Komisja, która ukarała powoda karą regulaminową została powołana z naruszeniem tego postanowienia regulaminu, albowiem została powołana nie przez członków zespołu lecz przez zarząd, który pełnienie obowiązków Komisji Branżowej powierzył swojemu Prezdydium. Konsekwentnie należy uznać, iż komisja ta nie była również

uprawniona do złożenia wniosku o przeprowadzenie referendum w przedmiocie wykluczenia powoda z zespołu w konsekwencji czego również referendum było także nieważne.

Wbrew twierdzeniom pozwanego stanowisko takie nie jest ze strony sądu wyrazem szczególnego formalizmu i lekceważeniem woli członków zrzeszenia. Sami członkowie zrzeszenia przyjęli regulamin określający zasady postępowania zespołu, jego organy i ich kompetencje, a skoro tak to powinni się do tych zasad stosować. Powód jako członek Zespołu obowiązany był do przestrzegania postanowień regulaminu, w tym szeregu nałożonych na niego obowiązków. Tym samym ma on również prawo wymagać przestrzegania postanowień tego samego regulaminu przez organy Zrzeszenia oraz jego pozostałych członków. Między innymi I. W. ma prawo do tego aby jego zachowanie stanowiące podstawę do ewentualnego nałożenia kary regulaminowej zostało rozpoznane i ocenione przez uprawnioną do tego Komisję Branżową, wyłonioną spośród członków Zespołu w sposób zgodny z postanowieniami obowiązującego regulaminu.

Sąd Apelacyjny pominął dołączony do apelacji dowód z protokołu nr (...) z dnia 5 września 2010 roku z zebrania środowiskowego sprawozdawczo-wyborczego z dnia 5 września 2010 roku zawierającego decyzję członków Zespołu (...) o odstąpieniu od wyboru Komisji Branżowej, która to decyzja dała podstawę do powierzenia funkcji Komisji Branżowej na okres przejściowy ustępującemu Prezydium (...), na okoliczność wykazania jaka była wola i decyzja członków zespołu co sposobu kierowania zespołem.

Zgodnie z treścią art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikł później. Strona pozwana zgłaszając przedmiotowy wniosek dowody nie przytoczyła żadnych okoliczności uzasadniających przeprowadzenie dowodu przez Sąd II instancji. W tej sytuacji brak jest podstaw do przyjęcia, że potrzeba powołania dowodów z dokumentu załączonego do apelacji pozwanego powstała dopiero po później, po zamknięciu rozprawy i wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy.

Złożona przez pozwanego na rozprawie apelacyjnej uchwała Prezydium Zarządu Zrzeszenia z 24 lipca 2012r. o usunięciu go z organizacji nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu.

Z tych względów i na podstawie art. 386 § 1 kpc, art. 385 kpc i art. 108 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.